

Mirela NICOLAU
 Radu PANAMARENCO
 Geo PINTENARU

Marinela ȚEPUȘ

Eros și politică

„Anul Caragiale” s-a încheiat și nu știu cum se face, dar aproape că răsuflăm ușurați: cam multe Vete, Zițe, Mițe, Didine, Efimițe, cam mulți Titirci, Ipingești, Leonizi, Catindați, Crăcănei ne-a fost dat să cunoaștem!

Sigur că marele dramaturg merita din plin un omagiu, însă, pe de altă parte, cred că prea multă zarvă strică. Mă tem că ceea ce s-a vrut ieșit din comun a devenit mai mult un fals eveniment. Totuși, pe ici, pe colo, anume pe unde o montare Caragiale se afla în repertoriu pentru că un teatru o credea oportună și nu pentru a intra în întrecere(a) – era să zic „socialistă” –, lucrurile s-au încheat, ivindu-se spectacole de ținută sau măcar onorabile.

Printre cele onorabile se găsește și spectacolul Teatrului Valah cu *Conu' Leonida fată cu reacțiunea*.

Regizorul a recurs la o stratagemă, eficientă așa spune, și în tonul întâmplărilor din zilele noastre, mizându-se (mai mult) pe sex și pe o politică făcută după ureche. Așa că vom avea de-a face cu un *Leonida* fanat și cam greoi, depășit de vremuri și de patimi, tocmai întorcându-se de la propria-i nuntă, cu o mireasă mai tinerică și cam năvăasă. Nuntă la care darul se afla la mare cinste, iar dragostea rămasă te miri pe undă. Momentul extrascenic – în care protagoniștii își împart câștigul, ascunzându-și fiecare partea într-un ciorap roșu sub saltea, în care își schimbă hainele de miri, se spală pregătindu-se de culcare – are mult haz, cum, de altfel, au și celelalte „găselnițe” de același soi. De pildă, accentul e pus pe dorințele erotice ale Efimiței, mereu amânate/ întrerupte de discursul pseudopolitic al lui Leonida, care vorbește, vorbește, vorbește sau face... gimnastică pentru a distra atenția consoartei de la îndatoririle pe care le are un soț de ispravă în noaptea nunții. Multe giumbușlucuri, replici urmate de gesturi neașteptate, invenții care fac agreabilă o reprezentare chiar dacă știi bine textul. Radu Panamarenco și Mirela Nicolau se pliază pe viziunea regizorală,

interpretându-și rolurile cu profesionalism, fără exagerări, fără vulgaritate. Spectacolul se joacă pe muchie de cuțit, rămânând mereu în limitele decenței.

Un decor simplu – poate chiar sărăcăcios –, ne aduce aminte de „împrejurările” financiare în care se realizează majoritatea producțiilor scenice în teatrele din țară, aflate la limita supraviețuirii. Noroc că imaginația regizorului și strădania actorilor compensează lipsurile bănești. Un lucru este, totuși, de mirare: deși reprezentația a durat 35 de minute „fix”, mi s-a părut că a trecut măcar un ceas și jumătate. Să fie vorba de prea mult Caragiale „îngurgitat” pe parcursul anului trecut? Să fie vorba de dispoziția în care mă aflam? Să fi condus către monotonie prea multele momente extrascenice?! Greu de spus. Și totuși...

Teatrul Valah din Giurgiu – Conu' Leonida față cu reacțiunea de I.L. Caragiale. Un spectacol de Florin Antoniu. Distribuția: Radu Panamarenco (Conu' Leonida) Mirela Nicolau (Efimita), Geo Pintenaru (Safta).

Claudia LIPAN

Utopia minciunii

Cu siguranță, fiecare mămică aflată în sala Teatrului „Ion Creangă” la premiera cu *Pinocchio*, și-a avertizat năzdrăvanul că-i va crește nasul mare dacă îi trece prin cap să mintă. Iar năzdrăvanul trebuie să o fi crezut cel puțin o dată. Personajul lui Carlo Collodi nu a avut niciodată suficientă încredere în vorbele bătrânului *Gepetto*. În cămăruța sărăcăcioasă a meșterului, lângă o măsuță cu dălțițe de diferite mărimi, atârnă undeva în spate șase păpuși din lemn auriu, mascând parcă toată corvoada de fapte buclucașe ale păpușii vii. Scenografia lui Viaceslav Vutcariov este atât de frumos construită, încât aduce cu sine farmecul simplu al copilăriei. pline de mici bucurii care maschează pe de o parte sărăcia, iar pe de altă parte viciile oricărei societăți. Regizorul Cornel Todea și-a imaginat spectacolul ca o combinație între clasic și modern, combinație remarcată mai cu seamă în ilustrația muzicală cu accente de jazz și în coregrafia lui Păstorel Ionescu, coerent susținută de grupurile tinere de actori-dansatori. *Pinocchio* este o fărâmă din creația unui om plin de bunătate și de adevăr; *Gepetto*, așa cum este interpretat de Boris Petroff, este un om care și-a pus în meșteșug puterea sa de creator izvorâtă de te miri unde, atunci când îi vezi trupul plâpând, încovoiat de griji și bătrânețe. Cu barba țuguiată, părul vâlvoi, haine ponosite, el ia locul tatălui bun, capabil de sacrificii peste putință de îndurat, pentru fericirea copilului său. Văzându-l pe Boris Petroff, mi-a încolțit în minte ideea că poate acest meșter își uită amărăciunea de zi cu zi din oceanul utopic al unei lumi ireale, al poveștii, al ludicului, al copilului pe care îl dorește și nu-l are. Fără a deveni donchihotesc, *Gepetto* rămâne totuși un visător. În noblețea sa sufletească, va insufla bunătate propriei creații care, mai târziu, se va apropia până la refuz de realitate, depășind condiția imaginară.

Pinocchio, interpretat uneori de Ani Crețu, alteori de Camelia Andriță, este prototipul fiului năzbâțios. Se naște sub ochii spectatorilor, este neascultător spre deliciul celor în cauză, nu vrea să învețe și să meargă la școală. Deci nu se deosebește cu nimic de publicul care-l adoră din cap până-n picioare. Costumul roșiat acoperit de petice trădează condiția traiului său. Cu figura strălucitoare, cu nasul lung și fals, *Pinocchio* dă naștere la scânteii ori de câte ori se joacă cu focul: participă la spectacole de teatru și circ, își pune viața în pericol, pierde false premise de fericire (printre care și câțiva bănuți), dar primește valorile transmise de tată și câștigate prin propriile forțe. În drumul său are doi protectori – *Greierele*